

Bemærkninger til lovforslaget

Forslaget tager sigte på en begrænsning af retten til ved indkomstopgørelsen at fradrage såkaldt løbende ydelser. Efter forslaget sker der en væsentlig begrænsning udover den begrænsning, der allerede er gennemført ved lov nr. 294 af 10. juni 1981. Denne lov er omtalt således i folketingsstidende for 1980/81, sp. 6790, 11508 og 12490; Tillæg A, sp. 3291, Tillæg B, sp. 759 og 1187 og Tillæg C, sp. 735.

Gældende regler

Efter de gældende regler i ligningslovens § 14, stk. 2, kan en skattepligtig ved indkomstopgørelsen fratække udgifter til løbende ydelser, såsom aftægts- og underholdsydelser, som han har forpligtet sig til at udrede.

De løbende ydelser kan være led i en gensidigt bebyrdende aftale, som f. eks. indgås i forbindelse med generationsskifte i landbruget i form af en aftægtsforpligtelse.

De løbende ydelser kan også være ensidigt påtagne som gave eller arveforskud. Sådanne ensidigt påtagne ydelser kan f. eks. have til formål at forsørge yderens forældre eller søskende. Endvidere kan der være tale om ensidigt påtagne ydelser til f. eks. religiøse samfund, foreninger m.v.

I praksis er der fastlagt nærmere regler for, hvilke indholdsmæssige og formelle krav, der skal være opfyldt, for at ydelser kan anses for løbende og dermed fradragsberettigede.

Fradragsretten for løbende ydelser omfatter ikke ydelser til livsarvinger eller disses ægtefæller eller familiefonds, hvis yderen har påtaget sig forpligtelsen ensidigt som gave eller arveforskud.

Underholdsbidrag til ægtefælle og børn omfattes ikke af de her nævnte regler, men er fradragsberettigede under nærmere betingelser efter ligningslovens §§ 10 og 11.

Ved lov nr. 294 af 10. juni 1981 gennemførtes med virkning fra og med indkomståret 1982 den begrænsning af fradragsretten for løbende ydelser, at ensidigt påtagne løbende ydelser til personer, som ikke er skattepligtige her til landet, og til for-

eninger m.v., der ikke er hjemmehørende her i landet, højst kan udgøre 10.000 kr. årligt.

Baggrunden for lovforslaget.

Bl. a. på grundlag af debatten omkring gennemførelsen af den nævnte lov nr. 294 af 10. juni 1981 har regeringen fundet anledning til at tage problematikken omkring fradragsretten for løbende ydelser op til fornyet overvejelse.

For så vidt angår ensidigt påtagne løbende ydelser til personer er det regeringens opfattelse, at de forudsætninger, der oprindeligt har ligget til grund for fradragsretten, ikke i samme grad er til stede i dag, hvor man har et udbygget socialt sikringssystem. For ensidigt påtagne løbende ydelser til en række almenvelgørende og almennyttige institutioner m.v. må det erkendes, at der er vægtige grunde, der taler for fortsat at opretholde fradragsret for sådanne ydelser. På den anden side må man også være opmærksom på, at den nugældende meget vide adgang til at fradrage løbende ydelser til institutioner og fonde, kan give anledning til misbrug af skattereglerne, således som det også blev fremdraget under folketingets arbejde med lovforslag L 137 1980/81, der gennemførtes som lov nr. 294 af 10. juni 1981.

For så vidt angår løbende ydelser, hvor forpligtelsen er påtaget som led i en gensidigt bebyrdende aftale, er det regeringens opfattelse, at fradragsretten også her i mange tilfælde kan udnyttes på en måde, der ikke stemmer med de forudsætninger, der oprindeligt har ligget til grund for fradragsretten. I almindelighed kan det ikke antages, at det vil volde vanskeligheder ved indgåelse af en gensidigt bebyrdende aftale, at finde andre veje for at yde vederlag end ved hjælp af forpligtelser til løbende ydelser.

En forpligtelse til at yde hel eller delvis fribolig kan måske være en undtagelse herfra, idet sådan forpligtelse netop er et centralt element i de traditionelle aftægtsforpligtelser.

Lovforslaget